

wasto tulema. Jānes siikus samasuguses nõuus, sest ta pidi oma kaptsta aeda katsuma. Kui siil sai jānest nägema, siis ta pakkus temale lähe häälega head hommikut. Jānes jäalle, kes oma arvates suur ja hirmus ühke oli, ei wastanud midagi siili teretamise peale, vaid ütles pilkaja fombel: „Mis sa ommeti maha hommiku siin pöllul aedet?” — Siil wastas: „Ma aga lähen pisut kõndima!” — „Sina kõndima?” naeris jānes wastat; „mina arwan, sa peafsid ika ju paremat nõudma oma tulip-käppadega!” — See sõna tegi siilise hirmust meeles-haiget. Kõik muud ta suutis kannatada, aga oma jalgu tema ei lasnud laita, sest et need temale nõnda miltu olid loodud. Eestipäri siis wastas siil jānekselle: „Wõi sinna siis arvad oma jalgadega suuremat jõuduva õrateha?” — „Eeda teada!” kostis jānes. — „Eeda peafsiime ommeti kord õrafatsuma!” ütles siil. „Veame kihla, kui meie wõitu joosseme, kül ma ika joosken sinust mõõda!”

— „Waat see on ommeti üks naeru lugu, sina jooksed minust mõõda, — sina oma miltu tulip-jalgadega!” kostis jānes. „Ala minu pärast, katsume kül, kui sul seks nii suur himu on. Mis siis peab kihla-vedamise hind olema?” — „Üks kuld-tukat ja üks pudel ölut!” wastas siil. — „Olgu nõnda!” kostis jānes, lõõme kät ja hakkame kohre peale.” — „Säh nüüd!” rääkis siil, „ega sel ajal ommeti nii suur rut taga ole. Ma olen alles sõõmata. Enne seda ma pean veel koju minema ja pisut pruufostti prukima. Poole tunni pärast olen mina jäalle platsil!” — Jānes oli sellega rahul, ja siil läks oma teed.

Tee peal mõtles siil ise enneses: „Jānes loodab oma pika jalgade peale, aga kül ma ika veel temast laži saan! Kül tema on üks suur ja ühke mees, aga siiski eaa üsna lõrpi-lol, ja — viimaks ika ta ju peab maksma!”

Kui siil sai koju saanud, siis rääkis tema oma naesele: „Maene, wõta rutu